

Naptár - május hó

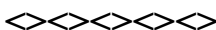
Tavaszi hónap igazából ! Pünkösöd havának is nevezték a régi naptárak. Ez egykor tavaszünnep volt, de ma is az, mert a Szentlélek eljövételével új intézmény, közösség sarjadt életre, az egyház. Most a hó utolsó napjára esik, mikor felhangzik az örmény-katolikus templomban a saragán, a püspöki liturgián:

"Szent éneket zengünk a Szentléleknek,
édes hangon dicsőítsük a teremtést."

(néhai Kovács Géza ford.)

Nékünk a teremtésben, s annak legnagyobb eredményében, a nagy természetben is fel kell fedoznünk Isten jelenvalóságát.

dr. Sasvári László

A csíkszépvízi ISÁÁK-SZÁVA család krónikájából

A Fővárosi Örmény Klubban 1998 április 16 -án elhangzott előadás

A legtöbb családi krónika a legjobb esetben az utóbbi kétszáz év eseményeit rögzíti. Ez nem is furcsa, mert ezt az időszakot senki sem nevezné egy nyugodt és kiegyensúlyozott kornak. Ennek ellenére az erdélyi örmények éppen ebben az időszakban teremtettek meg egy olyan társadalmi berendezkedést és vindikáltak maguknak olyan elismerést, amely szervesen illeszkedett az erdélyi élet valamennyi ágába. Éppen ezért most kövessük nyomon az Isáhág-család rövid történetét, akik az 1672. évi betelepüléskor más családokkal együtt Moldvából az őket befogadó Csíkszépvízre kerültek. Már maga az "Isaco" név is elárul annyit, hogy valahol olaszos hatás érhetette a családot. Ez nem történhetett máshol, mint abban az időben, amikor eleink kb. 120 évet a krími félszigeten olasz érdekeltségű részeken éltek. Miután innen elmenekültek, magukkal vitték az itt beidegződött és jóhangzású Isaco=Száko családnevet, amelynek örmény változata természetesen az Isáhágián volt. Ilyen név alatt érkezhettek 1418-ban Moldvába, ahol röpké 80 év alatt olyan elismerésre tettek szert, hogy a feljegyzések szerint például 1497-ben Nagy István (Stefan cel Mare) moldvai vajda egy "Isahag" nevű főtisztviselőt (vestitáriust) küldött követként Lengyelországba, hogy tájékozódást szerezzen Olbracht (Albert) lengyel király hadi szándékáról, de ez elfogatta és béklyóba veretve Lwowba (Lemberg) küldötte, ahonnan az év novemberében szabadult ki. (Vö. Siculus Verus: A nemzetek és vallások története Romániában, - Katolikus Magyarok Vasárnapja kiadó Youngstown, Ohio, 1980.). Talán érdemes még egy pillanatra elidőzni ennek a családnak moldvai tartózkodásánál, annál is inkább, mert a családok legtöbb része nem szívesen nyúlik vissza ezekre az időkre.